

F. t. l. om ændr. i l. om rettens pleje.

Til §§ 18 og 20.

Reglerne om vederlag og beforderingsgodtgørelse til søkyndige medlemmer af underretterne udenfor København findes nu i § 5 i lov nr. 72 af 12. april 1892 om oprettelse af søretter udenfor København m. v., hvilken lovbestemmelse er opretholdt ved retsplejelovens § 18, 2. stk. Ifølge retsplejelovens § 20, stk. 5, gælder regler svarende til søretslovens § 5 for handelskyndige medlemmer af underretterne.

Herefter tilkommer der medlemmerne, når de giver møde over $\frac{1}{4}$ mil fra den by, hvori de bor, eller fra deres hjem, når de bor på landet, 8 kr. i dagpenge samt rejseomkostninger, beregnede efter 2. klasse jernbane og 1. plads dampskib, og ellers 2 kr. pr. løbende mil.

„Den danske dommerforening“ har i en henvendelse til justitsministeriet gjort opmærksom på, at det ofte føles urimeligt, at kun medlemmer, der bor over $\frac{1}{4}$ mil fra tingstedet, kan få et vederlag, hvorfor foreningen har foreslået, at der tilvejebringes hjemmel til altid at tillægge medlemmerne vederlag.

Forslaget tilsigter ligesom det foranævnte forslag ad § 6 at ligestille medlemmerne med nævninger og domsmænd. Man kan derfor henvisse til bemærkningerne til § 6 og til § 97.

Udgifter til dagpenge og rejseomkostninger til sørets- og handelsretsmedlemmer udenfor København var i finansåret 1946—47 829 kr. og i finansåret 1947—48 681 kr. 25 øre. I årene 1945—47 har der gennemsnitlig været 25 sø- og handelssager og 279 søforklaringer ved underretterne udenfor Stor-københavn. Regner man med, at der i sø- og handelssagerne gennemsnitlig afholdes to retsmøder for hver sag, skulle den årlige udgift til vederlag efter det fremsatte forslag blive ca. 10 500 kr. Da dette tal ikke indbefatter Københavns amts nordre og søndre birk og Frederiksberg birk, kan den fremtidige årlige udgift til vederlag og rejseomkostninger skønsmæssigt anslås til ca. 12 000 kr.

Til § 97.

Ved tekstanmærkning nr. 3 til justitsministeriets budget på finansloven for finansårene 1942—43, 1943—44, 1944—45, 1945—46, 1946—47 og nr. 4 på finanslov for finansåret 1947—48 blev der meddelt justitsministeren bemyndigelse til fra den 1. april 1942 at regne at forhøje det i retsplejelovens §§ 97 og 98 c, 5. stk. fastsatte vederlag til nævninger og domsmænd fra 4 kr. for hver dag og 4 kr. for hver nat, til

8 kr. for hver dag og 8 kr. for hver nat, de pågældende i anledning af hvervet holdes borte fra hjemmet, hvorhos der meddeltes bemyndigelse til at forhøje de i samme bestemmelser omhandlede beforderingsgodtgørelser således, at der ydes godtgørelse efter 1. classes takst for rejse på jernbane eller dampskib eller efter taksten for rutebil, hvor sådan kan benyttes, og iøvrigt for befordring frem og tilbage med 30 øre pr. km., dog mindst 1 kr.

Ved tekstanmærkning nr. 1 til justitsministeriets budget på tillægsbevillingsloven for 1947—48 og ved tekstanmærkning nr. 4 på finansloven 1948—49 er der derhos med virkning fra den 1. december 1947 meddelt justitsministeren bemyndigelse til at forhøje vederlaget til nævninger og domsmænd til 16 kr. for hver dag og 16 kr. for hver nat, de pågældende i anledning af hvervet holdes borte fra hjemmet.

Til denne forhøjelse har man også søgt bevilling for finansåret 1949—50, jfr. tekstanmærkning nr. 4 til justitsministeriets budget på forslaget til finanslov for 1949—50.

Grundlaget for de skete forhøjelser af vederlaget var, at dette fandtes for lavt ansat både under hensyn til det ansvarsfulde hverv, som er pålagt nævninger og domsmænd og i betragtning af det tab, som de pågældende i anledning af udførelsen af dette hverv ofte må lide i deres private erhverv.

Da de anførte grunde stadig gør sig gældende foreslås det, at den ved de årlige finanslove hjemlede ordning gøres permanent ved optagelse i retsplejeloven.

§ 192.

Ved retsplejelovens ikrafttræden var paragraffens 1. led affattet således:

„Vidner har krav på en godtgørelse af 1 kr., hvis deres møde medfører et tids-spilde for dem af under 4 timer, men ellers af 2 kr. med tillæg af 1 kr. for hver 4 timer, de udover 8 timer er fraværende fra hjemmet til opfyldelse af deres vidnepligt, samt derhos, for så vidt det er nødvendigt for dem at tilbagelægge mere end 7 kilometer for at nå retten, på erstatning for rejseudgifter frem og tilbage med 10 øre for hver løbende kilometer“.

Allerede i en af et folketingsudvalg i rigsdagssamlingen 1927—28 afgiven betænkning over et forslag om indførelse af en bestemmelse om godtgørelse af udgiften til transport med rutebil, rejste et mindretal spørgsmål om forhøjelse af de fastsatte godtgørelser til det dobbelte, jfr. R. T. 1927—28, tillæg B, sp. 2421—22. I sam-